

หญิงสาวทรุดนั่งลงบนเตียง คอดก สีหน้าเศร้าสลด

ประกายตาขมขื่นของพีรชต์มินจากไปมองทางอื่น

“ตอนนี้ผมมีเงินสตอยูไม่มาก แต่ก็ใส่ธนาคารไว้ให้คุณจำนวนหนึ่งก่อน หลังจากนั้นหากคุณคิดจะทำกิจการส่วนตัวที่ต้องการใช้เงิน ผมจะจัดการให้”

เสียงพูดต่ำ แผ่วเบาคล้ายตัวเขาเองก็รู้สึกถูกบีบคั้นร้าวราน...
ชายหนุ่มหยุดกลักริ้น ก่อนจะพูดต่อ

“ผมจะยกที่ดินที่ซื้อจากคุณคืนให้คุณ จำได้ไหม ที่ดินสองร้อยไร่ที่จังหวัดเพชรบุรี ที่ผมให้คุณลงชื่อเซ็นสัญญาซื้อแทนมันเป็นชื่อของคุณอยู่แล้ว ผมจะจัดการให้มีการโอนกรรมสิทธิ์โดยเร็ว ตอนนี้มันอาจจะยังไม่มียาคามากนัก แต่ก็อยู่ติดถนนหลวงในทำเลที่ดี ไม่น่าว่าในอนาคตอาจจะแพงขึ้นเป็นสิบเป็นร้อยเท่าเพราะว่ารัฐบาลกำลังมีโครงการใหญ่สำหรับบริเวณนั้น”

น้ำตาลหญิงสาวร่วงพรุ ไม่ได้สนใจรับรู้ถึงทรัพย์สินสมบัติที่เขากำลังบอกกล่าวมอบให้แต่อย่างไร

ชายหนุ่ม เมินหน้าพาประกายตาร้าวรานไปทางอื่น

“มีอะไรที่คุณต้องการอีกไหม บอกมาได้เลย....”

ฟ้ารุ่งสายหน้าอย่างผิดหวัง “คุณกลับมาเพื่อพูดเรื่องนี้หรือคะ”

“ผมเป็นห่วงคุณเสมอ ต้องการให้คุณมีชีวิตที่ดี”

เธอสะอื้นดังอย่างอับจนหนทาง

“ยังไงคือการมีชีวิตที่ดีคะ”

“คุณเป็นคนเก่ง ทำงานดี อดทน สวาและสวย คุณจะมีความสุขกว่าอยู่กับผม”

“ไม่จริงหรอกคะ ไม่อยู่กับคุณ ฟ้าก็ไม่รู้ว่าจะอยู่ยังไง”

“คุณจะต้องอยู่ได้”

เธอได้แต่ร้องไห้ พีรชต์นั่งนิ่ง ร่างหนักอึ้งราวท่อนเหล็ก

ฟ้ารุ่งเจ็บปวดและสับสน ครั้งสุดท้ายที่พบกัน เขากอดจูบดูดีเต็มพร่ำบอกรักเธอ ให้ความหวังที่จะอยู่ด้วยกัน มาบัดนี้เขานั่งอยู่ในระยะห่าง พูดถึงการแยกทางด้วยท่าทีห่างเหินเย็นชาทรมาณหัวใจ “ภรรยา” อย่างยิ่ง ไม่มีสัมผัสสลับโยน ไม่ทำแม้แต่จะจับมือปลุกปลอบกำลังขวัญ ฟ้ารุ่งอยากจะรู้ว่าหัวใจของเขาทำด้วยอะไร เหตุใดจึงโหดร้ายต่อเธอนัก

สามีกจากไปเงียบๆ อีกครั้ง เขาคงตัดสินใจเด็ดขาดแล้วจริงๆ แม้สีหน้าจะเคร่งขรึมแฝงความเจ็บปวดขมขื่น เขาก็ไม่ได้จูบลาแม่เพียงครั้งเดียว

ฟ้ารุ่งรำไ้จนน้ำตาลแห้งเหือด ไม่มีเรี่ยวแรง ไม่มีแก๊ใจอยากจะทำอะไรทั้งนั้น บ้านทั้งหลังเงียบเชียบอยู่เป็นปกติ เธอลงมานั่งตรงหน้าภาพวาดของคุณหญิงผกา ดวงตาคมองหม่นร่วงโรยทอดมองภาพวาดของสตรีสูงศักดิ์อย่างหมดหวัง

คุณหญิงขา... ช่วยฟ้าด้วย... ได้โปรดช่วยฟ้าด้วย.....

เวลาแห่งความทุกข์ทรมานผ่านอย่างเชื่องช้า หญิงสาวเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง นั่งซึ่มอยู่บนเก้าอี้ ไม่ก็ทอดกายนอนตาลอยไม่รับรู้เรื่องราวภายนอกใดๆ ภูริและแสงดาวกลับมาหลังเวลาเที่ยงคืน มีเสียงพูดแว่วๆ ก่อนทุกอย่างจะเงียบเชียบลงอีก

หญิงสาวหลับตาด้วยความอ่อนเพลีย ไม่ได้รับรู้ถึงเงาร่างสูงใหญ่ หลังไหล่ตั้งตรง ไบหน้าสะอาดสะอ้านคมเข้ม ทว่าประกายตาอ่อนไหวเคร่งขรึมที่เดินช้าๆ มาหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องวางมือจับลูกบิดแล้วก็ปล่อย..... ครั้งแล้วครั้งเล่า.....

แสงดาวพลิกกายหาร่างที่เคยแอบอิง ครั้นพบกับความว่างเปล่าก็ล้มตาคืนขึ้น ที่นอนข้างกายเย็นเยียบเพราะเครื่องปรับอากาศคล้ายกับว่ามันถูกทิ้งว่างอยู่นานแล้ว

เธอขมวดคิ้ว พลิกกายลุกขึ้นนั่ง

ประตูห้องที่ติดต่อกันเปิดอยู่ครึ่งๆ มันเป็นห้องที่เคยเป็นของคุณหญิงผกายามทำนยังมีชีวิตอยู่เมื่อยังแข็งแรงก่อนถูกโรคภัยคุกคามจนลุกเดินเห็นไม่ได้ ข้าวของส่วนตัวถูกเก็บออกไป ทิ้งไว้แต่เครื่องแต่งห้อง เช่นโต๊ะเก้าอี้ตู้เตียงแบบโบราณกับภาพประดับผนังที่มีอยู่ดั้งเดิม

บางครั้งบางครั้ง ภูริจะเข้าไปอยู่ข้างใน ไม่ได้ทำอะไรนอกจากนั่งเฉยๆ เธอจึงคาดเดาว่าเขาคงจะหายเข้าไปอยู่ในห้องนั้นตามเคย เธอลุกเดินไปจับประตูให้เปิดออก

บรรยากาศในห้องยังไม่ทิ้งความน่าพิรุธพรึ่ก แสงดาวขยาดที่จะอยู่ข้างใน ในท่ามกลางเครื่องแต่งห้องเก่าๆ เธอต้องการเปลี่ยนสภาพห้องให้ทันสมัย ชายหนุ่มกลับปฏิเสธ

‘...แล้วค่อยพูดกันทีหลัง...’

ไม่มีใครรู้ว่าเขากำลังพยายามจะเอาชนะความกลัวที่ฝังรากลึก...

ในความมืด หญิงสาวเห็นเพียงเงาทะมึนของตู้เตียง เธอกดสวิตช์ไฟแต่ไม่มีผล หลอดไฟฟ้าภายในห้องเพิ่งจะเสียบ หญิงสาวก้าวเข้าไปเดินหา เปิดประตูห้องนี้... ว่างเปล่า...

เธอสะดุ้งทั้งตัวเมื่อได้ยินเสียงลั่นของแผ่นไม้ เฟอร์นิเจอร์ในห้องนี้ส่งเสียงได้ คำที่ทำจากไม้โบราณที่คุณหญิงรักและสะสมไว้

เธอหลบหนีออกจากห้อง ปิดประตูค่อนข้างแรง วิ่งผ่านกลางห้องนอนไปที่ประตู จับกระชากออก สะดุ้งเมื่อพบร่างสูงยืนอยู่ กำลังจะเปิดเข้ามาจากทางเดิน

“คุณภู่... ดาวตกใจหมด”

“เป็นอะไรไป” สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม

“ดาวตื่นขึ้นมาไม่เห็นคุณ...” เธอมองร่างที่เดินผ่านเข้ามาอย่างระแวงสงสัย “คุณไปอยู่ที่ไหนมา”

สีหน้าจับผิดของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มรู้สึกระอาใจ “ผมต้องรายงานความเคลื่อนไหวแม่แต่เวลาอยู่ด้วยกันในบ้านด้วยหรือ”

แสงดาวหน้าตึง “กิดีซิคะ เพราะในบ้านมีสิ่งแยบยลล่อใจอยู่นี่”

“เหลวไหล” เสียงตำหนิเคียดขริม ชายหนุ่มทิ้งตัวลงบนเตียง แสงดาวเดินมายืนมอง “อย่าให้จับได้ก็แล้วกัน จะเล่นงานให้ยับเลยจริงๆ”

ชายหนุ่มหลับตาลงอย่างตัดความสนใจ เขามีเรื่องต้องคิดกังวลมากมาย ภาวะการงานที่กำลังวิกฤติ และยังผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ผู้หญิงหน้าใสดวงตาซื้อที่โยกคลอนจิตใจเขาให้หัวน้ไหวอยู่ได้ตลอดเวลา....

ร่างโปร่งบอบบางยืนหนึ่งในหมู่ไม้ซึ่งได้รับการจัดแต่งดูแลอย่างดีที่ริมสนาม แม้ในความมืดสลัวก่อนอรุณรุ่ง ชายหนุ่มก็รู้ว่า เป็นใคร เขาถึงกับนึกภาพรายละเอียดของเธอได้ ผิวหน้าละเอียด นวลเนียน เส้นผมเรียงตัวเป็นทรงง่ายๆ เวลามันปรกลงมาระตาเขาเกือบจะผลอตัวไล่ปลายนิ้วจัดให้ เธออยู่ในบริเวณนั้นตั้งแต่ก่อนหน้าเขาลุกจากเตียงและเดินมายืนที่หน้าต่างโดยไม่ได้ตั้งใจ ดูเหมือนจิตใจเขาจะไม่ได้ห่างไกลจากเธอเลยนับจากบัดนั้นจนกระทั่งอาบน้ำแต่งตัวจนเสร็จ เดินกลับมายืนมองเธอทางหน้าต่างอีกครั้ง

เขาพาตัวเองลงมาที่ห้องอาหาร ดื่มน้ำกาแฟแทนอาหารเช้า เป็นปรกติ เมื่อฟ้ารุ่งเดินกลับขึ้นมาจากสนามจึงพบร่างสูงที่สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวสะอาด ทำสีหน้าขริมรออยู่

ดวงตาของชายหนุ่มคล้ายกับจะมีประกายประหลาด...

“คุณภู่” ฟ้ารุ่งเป็นฝ่ายทัก โบทหน้าเผือด ประกายตาหม่นมัวจนอีกฝ่ายรู้สึกหวังใย

“เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือ”

“ค่ะ” หญิงสาวหลบตา

“จะไปทำงานหรือเปล่า”

“วันนี้คงไม่ค่ะ”

เธอเดินจะผ่านจากไป ชายหนุ่มเรียกไว้ “ฟ้า...”

หญิงสาวหันมา ชายหนุ่มถามอย่างยากเย็น

“เขา... ว่ายังงัยบ้าง”

เธอตีบตันเกินกว่าจะพูดจึงเพียงแต่ส่ายหน้า ครั้นรู้ตัวว่าไม่อาจจะกลั้นน้ำตาไว้ได้ก็รีบปลีกตัวจากไป

ชายหนุ่มมองตาม ไม่มีรอยยิ้มเยาะหยันสาแก่ใจเหมือนดังที่เคยมาดหมายไว้ เขากลับรู้สึกหนักอึ้ง.....

สุขภาพบุรุษสามนายที่ชายหนุ่มเดินออกมาส่งหลังจากใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงเจรจาทะลุกัน มาจากสถาบันทางการเงินซึ่งเขาหวังว่าจะได้รับการผ่อนผันการชำระหนี้สิน คนกลุ่มนี้ไม่ใช่เป็นกลุ่มเดียว แต่ว่าเป็นหนึ่งในหลายกลุ่มคนที่เขาต้องพบปะติดต่อกับค่อนข้างบ่อย

ในระยณะนี้ ยื่นข้อเสนอใหม่ ๆ ขอความช่วยเหลือ เจริญต่อรอง
ของผอนผัน บางครั้งก็เป็นฝ่ายเรียกร้องตั้งเงื่อนไขเพื่อให้ประโยชน์
แก่บริษัทมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ชายหนุ่มรู้สึกเหน็ดเหนื่อย แต่ว่าไม่อาจหลีกเลี่ยง

อุทัยมักจะยื่นหยัดเคียงข้าง เสริมเติมข้อเจริญ ในบางเรื่องราว
ชายหนุ่มต้องอาศัยผู้จัดการฝ่ายอื่น ๆ บ่อยครั้งที่เขานึกถึงฟ้ารุ่ง
หากเธออยู่ด้วย ช่วยเขาเตรียมเรื่อง เคียงข้างยามเจริญกับคน
แปลกหน้าซึ่งเต็มไปด้วยเหลี่ยมคม เขาจะรู้สึกดีขึ้นมาก

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มเมื่อครู่ก่อน พออากาศนุดกะล้อยหลัง ความ
เคร่งขรึมเหน็ดเหนื่อยหายก็เข้ามาแทนที่ ชายสูงวัยมองอย่างห่วงใย

“อีกครึ่งชั่วโมงจะมีประชุมฝ่ายขายนะครับ คุณภุริ”

เขาถอนใจ “ผมยังไม่ได้เตรียมอะไรสำหรับการประชุมเลย”

“จะเลื่อนออกไปก่อนไหมครับ”

“ไม่ต้องครับ ไหน ๆ นัดไว้แล้วก็ต้องประชุมไปก่อน แต่ถ้า
สรุปไม่ได้ค่อยนัดใหม่อีกครั้ง”

“ดีครับ” อุทัยเห็นด้วย

“ผมกังวลเรื่องที่จะต้องคุยกับ เคเอสไฟแนนซ์ ฟรุ้งนี้ ไม่รู้ว่า
รายการที่เตรียมเอาไว้พอเพียงหรือยัง ควรจะต้องเพิ่มเติมอะไรอีก
หรือเปล่า หากพลาดครั้งนี้ก็หมายความว่าเราต้องเสียเวลาเริ่มใหม่
กับบริษัทการเงินอื่นอีก”

ชายสูงวัยมองชายหนุ่มอย่างชื่นชม เขาทำงานที่บริษัทนี้
มาแต่เริ่มต้นกับบิดาของชายหนุ่ม แล้วก็มาถึงพีรชต์

เขาหมดกำลังใจเมื่อพีรชต์เริ่มหันเหความสนใจที่เคยมีไปทุ่มเท
ให้กับงานอื่น ปล่อยให้ผู้อื่นกอบโกยผลประโยชน์ไปอย่างหน้าตาเฉย
แน่นอน พีรชต์ได้รับประโยชน์อื่น ๆ ที่มากกว่าควบคุมไปด้วย หลังจาก
หลายปีของความรุ่งเรือง พีรชต์กลับจงใจปล่อยให้บริษัทตระการ
ตายลงช้า ๆ พอถึงเวลาที่บริษัทตระการจะปิดตัว หนุ่มใหญ่และ
กลุ่มผลประโยชน์ใหม่ก็ได้รับประโยชน์ไปแล้วอย่างเต็มที่

เมื่อภุริเข้ามาใหม่ ๆ อุทัยอดรู้สึกประมาทหน้าไม่ได้ ด้วยรู้จัก
ภุริมาก่อนในแง่มุมของน้องชาย “เหลือขอ” แกะดำของครอบครัว
หากครั้นเวลาผ่านไปไม่นาน ความตั้งใจจริง ความหนักแน่น
กล้าหาญและอดทนในการยืนหยัดแก้ปัญหาทำให้เขาต้องเปลี่ยนใจ
รู้สึกว่าวิญญานของการทำงานได้กลับมาอีกครั้ง แม้ในขณะนี้ซึ่งปัญหา
ต่าง ๆ ที่สะสมมาและการพยายามดิ้นรนต่อสู้จะให้บริษัทคงอยู่ จะยังอยู่
ในภาวะวิกฤตก็ตาม “แม่ทัพหนุ่ม” กลับเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น
สู้แบบยอมพลีชีวิต

ภุริเข้าใจดีว่า หากเขาเดินหน้าแล้วพลาด จะเสียหายร้ายแรง
ต่อตัวของเขาเองมากกว่าการจะถอยหลังล้มเลิกเสียอีก ความสัมพันธ์
ส่วนตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องจะต้องถูกกระทบกระเทือนรุนแรง แต่เขา
ก็เลือกที่จะเดินต่อ อุทัยตั้งใจหนักแน่นว่าจะอยู่เคียงข้าง トラบไต
ที่ยังมีอุดมการณ์เดียวกัน

เจ้านายของเขาอับดูหรือเข้าปอดติด ๆ กัน อีกครู่หนึ่งก็ถามว่า

“ฟ้ารุ่งไม่ได้มาทำงานหรือครับ”

“ผมไม่เห็นเลย ท่าจะไม่ยอมมาแล้วกระมัง”

ชายสูงวัยเห็นประกายตาที่เลื่อนลอย ได้ยินเสียงชายหนุ่ม
รำพึงว่า “ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงแล้วผมจะทำอย่างไรดี เขาช่วยผม
ทำอะไรๆ ได้เสมอ”

อุทัยมองอย่างเป็นห่วง รู้สึกว่าชายหนุ่มยึดติดหญิงสาวเยาว์วัย
ผู้อยู่ในฐานะพี่สะใภ้มากเกินไป... ประกายตาอ่อนโยนลึกซึ้งขณะ
มองหญิงสาวถูกแอบเห็นยามชายหนุ่มผลอตัว ชายสูงวัยรู้สึกโล่งใจ
ที่ฟ้ารุ่งไม่ได้รับรู้ตอบสนองในทำนองเดียวกัน

“หาเลขาส่วนตัวสักคนดีไหมครับ หรือจะใช้คะเนิงก็ได้ ผมยกให้
ผมจะหาใหม่” เขาพูดเอาใจ

“ทุกวันนี้ผมก็เรียกใช้คะเนิงอยู่แล้ว”

“เขาคล่องดีนะครับ จะให้ออกไปติดต่องานข้างนอกก็ได้”

ชายหนุ่มนิ่งเงียบขรึม หากเลือกได้ แม้ใจจะเคยพยายาม
หลอกตัวเองว่าเกลียดชังเป็นฝ่ายตรงกันข้าม เขาก็อยากจะเลือกแต่
เพียงฟ้ารุ่ง.....